

Arrest

nr. 151 129 van 20 augustus 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
 2. X
 3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 19 maart 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 februari 2015 tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13), aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 17 februari 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 juni 2015.

Gelet op de beschikking van 30 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 februari 2015 tot afgifte van drie bevelen om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 17 februari 2015.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In hun middelen voeren de verzoekende partijen de schending aan van “*accessorium sequitur principale*” en van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 9 juni 2015 de grond werd meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1.1. Over de Ontvankelijkheid van het beroep in hoofde van de tweede verzoekende partij, met name mevrouw V.D.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van de tweede verzoekende partij, vermeldt dat de tweede verzoekende partij onder een inreisverbod staat, hetgeen eveneens steun vindt in het administratief dossier. Artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet definieert een inreisverbod als volgt: “de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden (...)”.

Aan de tweede verzoekende partij werd op 8 augustus 2013 een inreisverbod voor een periode van drie jaar, afgeleverd. Uit het administratief dossier en de eigen databank van de Raad blijkt niet dat de verzoekende partij een beroep heeft ingediend tegen deze beslissing, zodat deze beslissing derhalve definitief is geworden. Gelet op bovenstaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij het wettelijk vereiste belang ontbeert bij huidig beroep. De verwerende partij mag, ingeval van een eventuele vernietiging van de beslissing, immers niets anders dan opnieuw – na te hebben vastgesteld dat verzoekster nog steeds in het Rijk verblijft en onder een definitief inreisverbod, dat niet werd opgeheven of opgeschort zoals voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, staat – vast te stellen dat het de tweede verzoekende partij voor de duur van het inreisverbod verboden is in het Rijk te verblijven, zelfs tijdens het onderzoek van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod (cfr. artikel 74/12, §4 van de Vreemdelingenwet) en een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren op grond van artikel 7, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet. Het staat de verzoekende partij om een opheffing of opschorting van haar inreisverbod – overeenkomstig de daartoe in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet voorziene procedure – aan te vragen.

Het beroep in hoofde van de tweede verzoekende partij met betrekking tot haar bevel om het grondgebied te verlaten, met name de tweede bestreden beslissing, is onontvankelijk.

1.2. Onderzoek van het beroep in hoofde van de eerste en de derde verzoekende partij.

*Met betrekking tot de bestreden beslissing beperken verzoekers hun pleidooi in het eerste middel tot het stellen dat dit het gevolg is van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt en dat het adagium *accessorium sequitur principale* in casu dient toegepast te worden. Hiermee wordt niet voldaan aan de vereiste van een “middel”. Onder “middel” in de zin van artikel 39/69, § 1, tweed lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het eerste middel is onontvankelijk.*

Voorts dient er vastgesteld te worden dat verzoekers de inhoudelijke motieven van de bestreden beslissingen niet betwisten of weerleggen. In casu voeren verzoekers de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in het tweede van hun verzoekschrift en wijzen erop dat EM, die minderjarig is, in België naar school gaat en stelt dat met de belangen van de kinderen bij het voorzetten van de opleiding geen rekening werd gehouden.

Inzake artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt opgemerkt dat het bestuur voorafgaand aan het nemen van de bestreden bevelen, hun aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet

heeft onderzocht. Hieruit blijkt dat rekening werd gehouden met de persoonlijke situatie van verzoekers in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Met betrekking tot het schoolgaan van de minderjarige zoon werd uitdrukkelijk gemotiveerd in de beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij verzekerde er zich voorafgaand aan het nemen van de verwijderingsmaatregelen aldus van dat de ingeroepen elementen betreffende de belangen van de kinderen zich niet verzetten tegen een terugkeer. Aldus kan op dit punt worden aangenomen dat de verwerende partij bij het nemen van de verwijderingsmaatregelen rekening hield met het hoger belang van de kinderen. Voorts beperken verzoekers zich in hun verzoekschrift tot een blote bewering die niet met een begin van bewijs gestaafd wordt, waar ze stellen het terugkeren naar het land van herkomst gelijk staat met het verlies van een schooljaar. De schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. Het beroep met betrekking tot de eerste en de derde bestreden beslissing is ongegrond.”

2.3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. Op 24 juni 2015 dienen de verzoekende partijen een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 15 juli 2015, alwaar de verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 9 juni 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“De verzoekende partijen stellen dat in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met de omstandigheid dat een schooljaar moet worden onderbroken en dat een afweging omtrent de belangen van het kind had moeten worden gemaakt. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking en wijst erop dat de verzoekende partijen haar hadden kunnen contacteren met de belofte om vrijwillig uitvoering te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten nadat aan de schoolverplichtingen werd voldaan.”*

2.5. Vooreerst wijst de Raad erop dat, opdat de tweede verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering, het niet volstaat dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de tweede verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet zij daarover een standpunt innemen en het rechtstreekse karakter van haar belang aantonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810).

Ter terechtzitting maakt de tweede verzoekende partij haar belang bij de huidige vordering niet aannemelijk, daar zij enkel verwijst naar het schoollopen van de kinderen en stelt dat een schooljaar onderbroken dient te worden. Echter wijst de Raad erop dat het schooljaar momenteel afgelopen is. Met een dergelijk pleidooi weerlegt de verzoekende partij de ambtshalve aangevoerde exceptie van gebrek aan belang in de beschikking van 9 juni 2015 niet.

Bijgevolg dient er met betrekking tot het betoog ter terechtzitting te worden geconcludeerd dat de tweede verzoekende partij geen elementen aanbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 9 juni 2015 werd aangegeven.

Met verwijzing naar de beschikking van 9 juni 2015 is het beroep tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten die aan de tweede verzoekende partij opgelegd werd, dan ook onontvankelijk.

2.6. Voor zover de eerste en de derde verzoekende partijen op 24 juni 2015 hebben gevraagd om te worden gehoord en aldus hebben kenbaar gemaakt dat zij het niet eens zijn met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting benadrukken dat in de bestreden beslissingen geen rekening

wordt gehouden met de omstandigheid dat een schooljaar moet worden onderbroken en dat een afweging omtrent de belangen van het kind had moeten worden gemaakt, wijst de Raad er vooreerst op dat in de beschikking van 9 juni 2015 uitdrukkelijk wordt gewezen op het feit dat met betrekking tot het schoolgaan van de minderjarige zoon in de beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk daaromtrent wordt gemotiveerd, bijgevolg verzekerde de verwerende partij er zich voorafgaand aan het nemen van de verwijderingsmaatregelen aldus van dat de ingeroepen elementen betreffende de belangen van de kinderen heeft vergewist en na ging of deze elementen zich niet verzetten tegen een terugkeer. Voorts wordt in de beschikking gesteld dat aldus op dit punt kan worden aangenomen dat de verwerende partij bij het nemen van de verwijderingsmaatregelen rekening hield met het hoger belang van de kinderen. Bovendien werd in de beschikking ook gesteld dat verzoekers zich in hun verzoekschrift tot een blote bewering beperken die niet met een begin van bewijs gestaafd wordt, waar ze stellen het terugkeren naar het land van herkomst gelijk staat met het verlies van een schooljaar. Op al deze elementen van de beschikking gaan de verzoekende partijen met hun betoog ter terechtzitting niet in. Door louter een aantal elementen van hun verzoekschrift te beklemtonen waarop in de beschikking uitdrukkelijk geantwoord werd, maar geen concrete opmerkingen te maken omtrent de beschikking van 9 juni 2015 maken de verzoekende partijen *in casu* niet aannemelijk dat de beschikking onterecht is.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in de beschikking van 9 juni 2015 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat de middelen ongegrond zijn.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is in hoofde van de tweede verzoekende partij onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Het beroep tot nietigverklaring is in hoofde van de eerste en de derde verzoekende partij ongegrond. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

M. RYCKASEYS